ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ GIUSEPPE TESAURO της 3ης Ιουλίου 1991 *

Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Ο Schwedler, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, θεωρώντας ότι δικαιούται της εκπτώσεως φόρου για συντηρούμενο τέκνο που προβλέπει ο κανονισμός (ΕΟΚ) 260/68 του Συμβουλίου, της 29ης Φεβρουαρίου 1968 [1], άσκησε προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου κατά της αρνήσεως της διοικήσεως, η οποία είχε ως αιτιολογία το γεγονός ότι ο γιος του εκπληρούσε τη στρατιωτική του θητεία στο γερμανικό στρατό.

Με απόφαση της 8ης Μαρτίου 1990 (υπόθεση Τ-41/89), το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή, δεχθέν ότι η έκπτωση φόρου για συντηρούμενο τέκνο μπορεί να χορηγηθεί μόνον σε εκείνον που αναλαμβάνει την υλική κάλυψη του συνόλου των βασικών αναγκών του τέκνου (σκέψεις 18 έως 21) και ότι στην προκειμένη περίπτωση την κάλυψη αυτή είχε αναλάβει ο γερμανικός στρατός.

Εξάλλου, το Πρωτοδικείο απέρριψε το επιχείρημα ότι ο εν λόγω νέος είχε διανύσει σχεδόν το ήμισυ της περιόδου στρατιωτικής θητείας στην οικία των γονέων του, με τη σκέψη ότι το γεγονός αυτό δεν έχει σημασία, αφού αυτό αποτελεί αποτέλεσμα προσωπικής επιλογής του ενδιαφερομένου (σκέψη 24).

Κατά των σκέψεων αυτών της εν λόγω αποφάσεως στρέφονται κυρίως οι αιτιάσεις του Schwedler, κατά των οποίων το Κοινοβούλιο προβάλλει ένσταση μερικού απαραδέκτου, διότι κατά τη γνώμη του ορισμένοι λόγοι αναιρέσεως αποβλέπουν στην επανασυζήτηση της διαπιστώσεως των πραγματικών περιστατικών στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο, πράγμα που δεν επιτρέπεται στη διαδικασία αναιρέσεως ενώπιον του Δικαστηρίου.

2. Η ένσταση του Κοινοβουλίου με ωθεί στο να υπενθυμίσω προεισαγωγικά, και με βραχυλογία, τα όρια εντός των οποίων πρέπει να διεξαχθεί η αναιρετική δίκη ενώπιον του Δικαστηρίου.

Όπως προκύπτει από το άρθρο 168 Α της Συνθήκης ΕΟΚ και το άρθρο 51, παράγραφος 1, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να περιορίζεται σε νομικά ζητήματα και ειδικότερα να στηρίζεται σε λόγους αναρμοδιότητας, διαδικαστικών πλημμελειών που έθιξαν τα συμφέροντα του αναιρεσείοντος, καθώς και παραβιάσεως του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο.

Οι λόγοι του περιορισμού αυτού των λόγων αναιρέσεως κατά των αποφάσεων του Πρωτοδικείου είναι γνωστοί. Πράγματι, είναι μεν αληθές ότι το επιδιωκόμενο με την ίδρυση πρωτοβαθμίου δικαστηρίου αποτέλεσμα ήταν να διατηρηθεί η ποιότητα και η αποτελεσματικότητα της δικαστικής προστασίας στην κοινοτική έννομη τάξη και να διευκολυνθεί το Δικαστήριο να συγκεντρώσει τη δραστηριότητά του στο κύριο έργο του, που συνίσταται στη διαφύλαξη της ενότητας της ερμηνείας του

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ιταλική.

1 — Κανονισμός περί καθορισμού των όρων και της διαδικασίας επιβολής του φόρου του θεσπισθέντος υπέρ των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/001, σ. 115).

κοινοτικού δικαίου[2], θα έπρεπε όμως να εμποδιστεί η επανεξέταση από το Δικαστήριο, στην αναιρετική δίκη, των πραγματικών περιστατικών που έχουν ήδη διαπιστωθεί από το Πρωτοδικείο.

Υπό το πρίσμα αυτό, το Δικαστήριο αποτελεί ανώτατη δικαιοδοσία της εννόμου τάξεως, η αρμοδιότητα του οποίου περιορίζεται στην κρίση νομιμότητας και έχει ως σκοπό την εξαφάνιση των νομικών σφαλμάτων με τα οποία βαρύνεται τυχόν η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση· τούτο δε για να αποφευχθεί η αποκλίνουσα ερμηνεία ή εφαρμογή των κανόνων και κατά συνέπεια η απώλεια της συνοχής της εννόμου κοινοτικής τάξεως.

Εφόσον λοιπόν είναι αυτή η λειτουργία της αναιρέσεως, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως που αναφέρεται στο άρθρο 51, παράγραφος 1, του Οργανισμού, δηλαδή η παραβίαση του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο, πρέπει να νοηθεί υπό την έννοια ότι περιλαμβάνει όλα τα νομικά σφάλματα στα οποία υπέπεσε το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο: δηλαδή όχι μόνον, όπως είναι προφανές, η πεπλανημένη ερμηνεία του κανόνα, αλλά επίσης ο πεπλανημένος καθορισμός του εφαρμοστέου κανόνα, καθώς και ο πεπλανημένος νομικός χαρακτηρισμός των διαπιστωθέντων πραγματικών περιστατικών και/ή της συγκεκριμένης περιπτώσεως, συνέπεια του οποίου είναι η εφαρμογή του κανόνα που δεν διέπεται από αυτόν. Πράγματι, αυτές οι πλημμέλειες είναι ικανές να επιφέρουν βλάβη στην ενιαία εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου, που το Δικαστήριο έχει ως έργο να διασφαλίζει.

3. Μετά τα ανωτέρω λεχθέντα και πριν ερευνηθούν οι τρεις λόγοι αναιρέσεως, πρέπει να υπομνησθεί εδώ το κείμενο των δύο διατάξεων που ο αναιρεσείων θεωρεί ότι παραβιάστηκαν.

Δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 260/68 « για κάθε συντηρούμενο τέκνο του φορολογουμένου καθώς και για κάθε πρόσωπο που εξομοιούται προς συντηρούμενο τέκνο, κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 4, του παραρτήματος VII του κανονισμού περί της υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, γίνεται συμπληρωματική έκπτωση που αντιστοιχεί στο διπλάσιο του ποσού του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου ».

Από τη διατύπωση αυτή προκύπτει ότι ο εν λόγω κανόνας παραπέμπει, για τον καθορισμό « του συντηρούμενου τέκνου », στο άρθρο 2 του παρτήματος VII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, η παράγραφος 2 του οποίου ορίζει ότι: « ως συντηρούμενο τέκνο θεωρείται το νόμιμο, φυσικό ή θετό τέκνο του υπαλλήλου ή του/της συζύγου του, όταν *συντηρείται πραγματικά από τον υπάλληλο* » (η υπογράμμιση είναι δική μου).

4. Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος στην πραγματικότητα περιλαμβάνει τρεις ειδικότερους λόγους, ο αναιρεσείων αμφισβητεί τη σκέψη του Πρωτοδικείου ότι η φορολογική έκπτωση χορηγείται μόνο σε εκείνον ο οποίος αναλαμβάνει την υλική κάλυψη του συνόλου των βασικών αναγκών του τέκνου (σκέψη 18).

Κατά την άποψη του αναιρεσείοντος, αναφερόμενο στην ανάληψη της υλικής καλύψεως *του συνόλου των αναγκών* του τέκνου και περιορίζοντάς το στις *βασικές* ανάγκες, το Πρωτοδικείο περιόρισε διττώς και κατά τρόπο ανεπίτρεπτο την έννοια της « πραγματικής συντηρήσεως », αποκλείοντας ειδικότερα τη δυνατότητα να ληφθεί υπόψη η μερική συντήρηση και θεωρώντας, κατά συνέπεια, ως τελείως στερούμενο σημασίας το γεγονός ότι, στην προκειμένη περίπτωση, τόσο αυτός ο ίδιος όσο και ο γερμανικός στρατός συνέβαλαν πράγματι στη συντήρηση του νέου.

2 — Τέταρτη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, με την οποία ιδρύθηκε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1).

Σχετικά υπογραμμίζει ο αναιρεσείων ότι από τις οδηγίες που έδωσε ο Γενικός Γραμματέας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου τον Οκτώβριο του 1963 σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου του παραρτήματος VII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, καθώς και από το πόρισμα 188/89 του συλλόγου των προϊσταμένων διοικήσεως, προκύπτει ότι *ακόμη και η μερική συντήρηση* ενός τέκνου μπορεί να θεμελιώσει δικαίωμα για την έκπτωση.

Στους λόγους αυτούς το Κοινοβούλιο προβάλλει κατ' αρχάς ένσταση μερικού απαραδέκτου η οποία στηρίζεται στο γεγονός ότι ο αναιρεσείων, υποστηρίζοντας ότι συνέβαλε πράγματι στη συντήρηση του γιου του, επαναφέρει σε συζήτηση τη διαπίστωση πραγματικού περιστατικού, στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο και σύμφωνα με την οποία ο γερμανικός στρατός φροντίζει για όλες τις ανάγκες των νέων που καλούνται να εκπληρώσουν τη στρατιωτική τους υπηρεσία.

Η ένσταση δεν μου φαίνεται εύστοχη. Στην πραγματικότητα, ο αναιρεσείων δεν θέλει να αμφισβητήσει το πραγματικό περιστατικό ότι ο στρατός αναλαμβάνει κατ' αρχήν τις ανάγκες των νέων που εκπληρούν τη στρατιωτική τους θητεία, αλλά τη σκέψη, η οποία προκύπτει από την απόφαση του Πρωτοδικείου, ότι το πραγματικό αυτό περιστατικό αρκεί για να αποκλειστεί να μπορεί να θεωρηθεί ο νέος « συντηρούμενο τέκνο » του πατέρα του, με τη συνέπεια ότι, στην περίπτωση αυτή, δεν είναι αναγκαία η διαπίστωση ποιος ανέλαβε *συγκεκριμένα* τη συντήρηση του νέου: στην πραγματικότητα, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι δεν είχε σημασία η εξακρίβωση αν και κατά πόσο ο πατέρας (ή αντιστρόφως ο στρατός) είχε αναλάβει *πράγματι* τη συντήρηση του νέου.

Ο λόγος δεν αφορά επομένως τη διαπίστωση πραγματικών περιστατικών, αλλά την ερμηνεία, στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο, του άρθρου 2 του παραρτήματος VII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, στο σημείο που συνδέει την προϋπόθεση της *πραγματικής συντηρήσεως* με την έννοια του συντηρούμενου τέκνου.

Αυτή είναι άλλωστε η κεντρική πτυχή του προβλήματος που γεννάται στην παρούσα αναίρεση. Με άλλα λόγια πρέπει να διερωτηθούμε αν η διατύπωση του κανόνα που ορίζει την έννοια του συντηρούμενου τέκνου είναι ικανή να εμποδίσει ή να καταστήσει χωρίς σημασία το πραγματικό περιστατικό ότι ένας πατέρας μπορεί να αποδείξει ότι *πράγματι* (« πραγματικά ») ανέλαβε τη συντήρηση του τέκνου του, στην περίπτωση που και ένα άλλο πρόσωπο ή οργανισμός αναλαμβάνει in abstracto τη συντήρηση του νέου.

Στο ζήτημα αυτό απαντά το Πρωτοδικείο θετικά όταν δέχεται ότι παρέλκει « η κατά περίπτωση έρευνα των ειδικών συνθηκών υπό τις οποίες κάθε νέος καλείται να υπηρετήσει την στρατιωτική του θητεία » (σκέψη 21) και όταν θεωρεί χωρίς σημασία την τυχόν διαμονή του νέου κατά τη διάρκεια της θητείας του, στην οικία των γονέων του, για τον λόγο ότι το γεγονός αυτό αποτελεί τη συνέπεια προσωπικής επιλογής του ενδιαφερομένου.

Δεν μπορώ να προσυπογράψω αυτό το είδος απαντήσεως. Το άρθρο 2, παράγραφος 2, του παραρτήματος VII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως θεσπίζει πράγματι κατά τρόπο απερίφραστο ότι θεωρείται ότι βαρύνει τον υπάλληλο ο γιος του που *συντηρείται πραγματικά* και επομένως αναφέρεται στην *υφισταμένη πραγματική κατάσταση*, χωρίς να προβλέπει ως συμπληρωματική προϋπόθεση ότι ο γιος δεν έχει την αφηρημένη δυνατότητα να μπορεί να συντηρηθεί από άλλους, είτε δηλαδή από δημοσία αρχή είτε από ιδιωτικό πρόσωπο.

Ασφαλώς, στην περίπτωση νέου ο οποίος υπηρετεί τη στρατιωτική του θητεία είναι λογικό

να τεκμαίρεται ότι συντηρείται από τον στρατό, αλλά ένα τέτοιο τεκμήριο δεν μπορεί να είναι απόλυτο και να αποκλείει κατά συνέπεια κάθε δυνατότητα αντιθέτου αποδείξεως. Θέλω να πω τα εξής: πιθανόν η διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών να μη καταλήξει σε διαφορετικά συμπεράσματα, αλλά η διαπίστωση αυτή πρέπει πάντως να γίνει αν θέλει κανείς να δώσει έννοια στην έκφραση « πραγματική συντήρηση ».

Υπό το πρίσμα αυτό το γεγονός ότι ο νέος που έχει κληθεί στο στρατό μπορούσε να παραμείνει στο στρατόπεδο ακόμη και εκτός των ωρών υπηρεσίας και ότι στην περίπτωση αυτή ο στρατός υποχρεούται να του παράσχει τροφή και κατοικία δεν μου φαίνεται κρίσιμο. Εφόσον οι όροι οργανώσεως της στρατιωτικής υπηρεσίας μπορούν να αφήσουν στον νέο την ελευθερία, ακόμη και το δικαίωμα να παραμείνει στην κατοικία των γονέων του εκτός των ωρών υπηρεσίας, αυτό και μόνο το τελευταίο πραγματικό περιστατικό έχει σημασία και πρέπει να λαμβάνεται υπόψη για τον καθορισμό του υποκειμένου που έχει το *πραγματικό* βάρος συντηρήσεως του νέου.

Εξάλλου, φρονώ ότι η ερμηνεία στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να βρεί έρεισμα στη νομολογία του Δικαστηρίου που αναφέρεται στη σκέψη 23 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και σύμφωνα με την οποία οι διατάξεις του κοινοτικού δικαίου και ειδικότερα οι διατάξεις των κανονισμών του Συμβουλίου ή της Επιτροπής που παρέχουν δικαίωμα για οικονομικής φύσεως παροχές μέσω κοινοτικών πόρων πρέπει να ερμηνεύονται περιοριστικώς.

Πράγματι, πρώτον, στη συγκεκριμένη περίπτωση, δεν πρόκειται για απλή περιοριστική ανάγνωση του κανόνα, αλλά για ερμηνεία η οποία αλλοιώνει ουσιωδώς το περιεχομενό του καθόσον αντιτίθεται στη διάταξη· δεύτερον, είναι αμφίβολο, κατά τη γνώμη μου, ότι η αρχή αυτή, την οποία υπενθυμίζει συνήθως το Δικαστήριο όταν πρόκειται για οικονομικές παροχές που χορηγούνται στο πλαίσιο της κοινής αγροτικής πολιτικής, μπορεί να εφαρμοστεί για την ερμηνεία διατάξεως δημοσιονομικού χαρακτήρα με σκοπό προνοίας (όπου εφαρμόζεται μάλλον το κριτήριο της *εύνοιας* του φορολογουμένου).

5. Ομοίως, ο λόγος αναιρέσεως που στρέφεται κατά της σκέψεως του Πρωτοδικείου ότι η έκπτωση φόρου μπορεί να χορηγηθεί μόνον σε αυτόν που βαρύνεται με το *σύνολο* των αναγκών του τέκνου μου φαίνεται βάσιμος.

Αν ληφθεί υπόψη ο σκοπός τον οποίο επιδιώκουν οι εν λόγω διατάξεις, που είναι η παροχή οφέλους στον πατέρα ο οποίος αναλαμβάνει τα έξοδα συντηρήσεως του τέκνου, φαίνεται πράγματι προφανές ότι η ερμηνεία του κανόνα στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο περιορίζει υπερμέτρως και αδικαιολογήτως την έννοια του συντηρούμενου τέκνου, με την αναπόδεκτη συνέπεια να αποκλειστεί να θεωρείται συντηρούμενο από τον πατέρα ο γιος που διαθέτει μετριότατο εισόδημα που δεν του επιτρέπει να καλύψει τη συντήρησή του.

Η ερμηνεία αυτή αφενός μεν μπορεί να παραγάγει συνέπειες που θα ήταν αντίθετες με την ratio του κανόνα, αφετέρου δε αφίσταται από την πρακτική των κοινοτικών οργάνων και δεν βρίσκει κανένα έρεισμα στη νομολογία του Δικαστηρίου στα θέματα αυτά.

Πράγματι, από τις οδηγίες της 31ης Οκτωβρίου 1963, που αναφέρονται πιο πάνω, που έχει εκδώσει ο Γενικός Γραμματέας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, προκύπτει ότι ο υπάλ-

ληλος του οποίου ο/η σύζυγος ασκεί κερδοσκοπική δραστηριότητα εκτός των κοινοτικών οργάνων δικαιούται, από το γεγονός ότι αναλαμβάνει το βάρος της *έστω και μερικής* συντηρήσεως του τέκνου, φορολογικής εκπτώσεως για το συντηρούμενο τέκνο (βλ. την 1η αναφερόμενη περίπτωση)· στο ίδιο πνεύμα κινείται και το πόρισμα 188/89, στην αναθεωρημένη του έκδοση, της 30ής Ιανουαρίου 1990, του Συλλόγου των προϊσταμένων διοικήσεως, κατά το οποίο το ανώτατο όριο εισοδήματος τέκνου μεταξύ 18 και 26 ετών, πέραν του οποίου δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συντηρείται από τον γονέα του, κοινοτικό υπάλληλο, για τη χορήγηση του εν λόγω επιδόματος, βρίσκεται στο 40 % του βασικού μισθού του υπαλλήλου βαθμού D 4, πρώτο κλιμάκιο.

Επί πλέον, η αρχή κατά την οποία ακόμα και η μερική συντήρηση (υπό την επιφύλαξη του ελέγχου κατά ποιο μέτρο) του τέκνου μπορεί να δώσει δικαίωμα φορολογικής εκπτώσεως για συντηρούμενο τέκνο δεν αντιτίθεται στις σκέψεις του Δικαστηρίου στην απόφαση Sorasio[3].

Στην υπόθεση αυτή, στην οποία κλήθηκε το Δικαστήριο να κρίνει τη νομιμότητα της αρνήσεως της Επιτροπής να προβεί στην προαναφερθείσα έκπτωση φόρου *έναντι των δύο γονέων υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,* αφού δέχθηκε ότι η έκπτωση φόρου για συντηρούμενο τέκνο δεν έχει νόημα παρά μόνον όταν χορηγείται για κοινωνικούς λόγους που συνδέονται με την ύπαρξη του τέκνου και με τα έξοδα συντηρήσεώς του (σκέψη 15), έκρινε ακολούθως ότι, για την εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 3, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 260/68, ένα τέκνο δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συντηρείται *πραγματικά* από τον κάθε γονέα του ατομικά, έτσι ώστε, αφού δίδει δικαίωμα σε ένα *μόνον επίδομα* κατά την έννοια του άρθρου VII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως και του άρθρου 3, παράγραφος 3, του κανονισμού 260/68, δεν μπορεί επίσης να παράσχει δικαίωμα σε περισσότερες από μία *έκπτωση φόρου* για συντηρούμενο τέκνο (σκέψη 17).

Έτσι λοιπόν, στην υπόθεση Sorasio το Δικαστήριο περιορίστηκε να επιβεβαιώσει την αρχή κατά την οποία δεν είναι δυνατόν να κριθεί ότι ένα τέκνο συντηρείται *πραγματικά και πλήρως* από περισσότερα πρόσωπα ή οργανισμούς· ενώ δεν θέλησε ασφαλώς να αποκλείσει ότι αυτός από τους δύο γονείς που *καλύπτει πράγματι κατά κύριο λόγο,* έστω και μη αποκλειστικό, τη συντήρηση του τέκνου του μπορεί να έχει δικαίωμα για την προβλεπόμενη έκπτωση φόρου.

Αντιθέτως, το γεγονός ότι πρέπει να πρόκειται για κυρία συμβολή στη συντήρηση του τέκνου συνάγεται σαφώς από την προαναφερθείσα απόφαση, όπου το Δικαστήριο, δεχόμενο ότι οι δύο γονείς δεν μπορούν να ισχυρίζονται ότι συντηρούν συγχρόνως ένα τέκνο, θέλησε ορθώς να αποκλείσει να ισχυρίζονται πλείονα υποκείμενα ότι καλύπτουν πραγματικά τη συντήρηση του τέκνου, με τη συνέπεια ότι είναι αναγκαίο να εξατομικεύεται, κατ' αρχήν, το υποκείμενο το οποίο βαρύνει κυρίως αυτή η υποχρέωση.

Αφετέρου, θα αντέκειτο στην ίδια τη ratio του κανόνα να θεωρείται ως πραγματικά συντηρούμενος, κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 2, του παραρτήματος VII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, ο νέος του οποίου η συντήρηση καλύπτεται πραγματικά και κατά κύριο λόγο από άλλους.

6. Έτσι, ενώ αυτό το μέρος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να γίνει δεκτό, αντιθέτως το μέρος που στρέφεται κατά της άλλης σκέψεως του Πρωτοδικείου, κατά την οποία πρέπει να λαμβάνονται υπόψη μόνον οι *βασικές* ανάγκες του τέκνου, δεν μου φαίνεται βάσιμο.

3 — Απόφαση της 27ης Νοεμβρίου 1980, 81/79, 82/79 και 146/79 (Rec. σ. 3557).

Η φορολογική έκπτωση βρίσκει, πράγματι, τη δικαιολογία της στις αναγκαίες δαπάνες για τη συντήρηση του τέκνου και ενδεχομένως για τη σχολική ή επαγγελματική του εκπαίδευση, έτσι ώστε οι ανάγκες που συνδέονται με τις απαιτήσεις αυτές να είναι ακριβώς εκείνες που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό της εφαρμογής του κανόνα.

Εξάλλου, ο αναιρεσείων δεν μπόρεσε να εξειδικεύσει ποιες είναι οι άλλες απαιτήσεις που θα έπρεπε να ληφθούν υπόψη.

7. Ο αναιρεσείων προβάλλει με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως ότι, δεχόμενο ότι οι απουσίες από το στρατόπεδο απέκειντο στην ελεύθερη επιλογή του νέου, το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη του τη σημερινή οργάνωση της στρατιωτικής υπηρεσίας στη Γερμανία.

Θα πρέπει όμως να παρατηρηθεί σχετικά ότι, όπως ορθώς τόνισε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, η προσβαλλόμενη σκέψη του Πρωτοδικείου συνιστά διαπίστωση πραγματικού περιστατικού που δεν μπορεί να υποστεί επανέλεγχο στην αναιρετική δίκη.

Τα επιχειρήματα που ανέπτυξε ο αναιρεσείων με το δικόγραφο απαντήσεως, με τα οποία, διατυπώνοντας αυτό το επιχείρημα, ήθελε να προσβάλει την πεπλανημένη ερμηνεία της εννοίας της πραγματικής συντηρήσεως, δεν φαίνονται πειστικά. Πράγματι, αυτή η πτυχή της συλλογιστικής του Πρωτοδικείου αποτέλεσε αντικείμενο διαφορετικής και ειδικής αιτιάσεως. Εξάλλου, όπως έχω ήδη πει, το γεγονός ότι ο νέος εγκαταλείπει το στρατόπεδο οικειοθελώς δεν έχει καμιά σημασία για την ερμηνεία της εννοίας του συντηρούμενου τέκνου.

8. Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως ο αναιρεσείων στρέφεται κατά των συμπερασμάτων που το Πρωτοδικείο συνάγει από την ανάλυση των παραγράφων 3, 4 και 5 του άρθρου 2 του παραρτήματος VII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, οι οποίες, αναφερόμενες στις προϋποθέσεις χορηγήσεως του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου, δεν προβλέπουν κανένα ειδικότερο σύστημα που να εφαρμόζεται στην περίπτωση των τέκνων που εκπληρώνουν τη στρατιωτική τους υπηρεσία και να παρέχει, για τα τέκνα αυτά, το δικαίωμα καταβολής του επιδόματος.

Και αυτός ο λόγος μου φαίνεται βάσιμος, αφού το συμπέρασμα που συνάγει το Πρωτοδικείο από την ερμηνεία των εν λόγω διατάξεων είναι πεπλανημένο. Πράγματι, αφού είναι αληθές ότι η έκπτωση φόρου και η παροχή του επιδόματος για συντηρούμενο τέκνο κινούνται στην ίδια λογική και επιδιώκουν κοινό στόχο, είναι επίσης αληθές ότι, στην πραγματικότητα, δεν υφίσταται απόλυτος παραλληλισμός μεταξύ των δύο περιπτώσεων και είναι στην πράξη απολύτως φυσιολογικό να μπορεί να έχει ο υπάλληλος φορολογική έκπτωση μολονότι δεν έχει δικαίωμα επιδόματος για συντηρούμενο τέκνο.

Είναι εύκολο να παρατηρηθεί εν προκειμένω ότι, αν ο νομοθέτης ήθελε να δημιουργήσει ακριβή αντιστοιχία των προϋποθέσεων για την απόκτηση των δύο προνομίων, θα προέβλεπε κατά τρόπο απλούστερο και σαφέστερο ότι το δικαίωμα για φορολογική έκπτωση χορηγείται αυτομάτως στους δικαιούχους του επιδόματος για συντηρούμενο τέκνο.

9. Θεωρώ επομένως ότι ο όρος του συντηρούμενου τέκνου που περιλαμβάνεται στο άρθρο 2, παράγραφος 2, του παραρτήματος VII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως

πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι το τέκνο που εκπληρώνει τη στρατιωτική του υπηρεσία μπορεί να θεωρηθεί ότι βαρύνει τον υπάλληλο αν ο τελευταίος μπορεί να αποδείξει ότι καλύπτει στην πραγματικότητα και κατά κύριο λόγο τις βασικές ανάγκες του τέκνου του.

Κατά συνέπεια, προτείνω στο Δικαστήριο να αναιρέσει, κατά το αναιρεσιβαλλόμενο μέρος[4], την απόφαση που εξέδωσε το Πρωτοδικείο στις 8 Μαρτίου 1990 στην υπόθεση T-41/89.

Δυνάμει του άρθρου 54 του Οργανισμού, αν η αναίρεση κριθεί βάσιμη, το Δικαστήριο αναιρεί την απόφαση του Πρωτοδικείου. Στην περίπτωση αυτή, μπορεί είτε το ίδιο να αποφανθεί οριστικά επί της διαφοράς, εφόσον είναι ώριμη προς εκδίκαση, είτε να την αναπέμψει στο Πρωτοδικείο για να την κρίνει.

Στην παρούσα υπόθεση, τα στοιχεία της δικογραφίας δεν επιτρέπουν στο Δικαστήριο να διαπιστώσει αν ο αναιρεσείων είχε αναλάβει, κατά κύριο λόγο, τα έξοδα σχετικά με τις βασικές ανάγκες του τέκνου του, διότι το Πρωτοδικείο κακώς θεώρησε ως στερούμενη σημασίας την εξακρίβωση αυτού του πραγματικού περιστατικού και έτσι δεν προέβη στην εν λόγω διαπίστωση.

Προτείνω επομένως στο Δικαστήριο να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου για να κρίνει υπό το φως της αποφάσεως του Δικαστηρίου· το Πρωτοδικείο θα κρίνει επίσης επί των δικαστικών εξόδων.

4 — Με την ίδια απόφαση απέρριψε το Πρωτοδικείο το αίτημα του αναιρεσείοντος σχετικά με την άρνηση χορηγήσεως του επιδόματος για συντηρούμενο τέκνο, αλλά το κεφάλαιο αυτό της αποφάσεως δεν αποτέλεσε αντικείμενο της αιτήσεως αναιρέσεως.